

Nr. 1078 van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2016 CO 838 van het parket (1ste aanleg : nr.:)

Nr.

Bevoegd
Hypotheek
Dwarsom

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

De zaak van het Openbaar Ministerie en van :

2322

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, met kantoor te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester Lien Scheerlinck, loco meester Philippe Declercq,
beiden advocaat aan de balie van Leuven,

TEGEN :

2323

geboren te op wonende te

beklaagde,
bijgestaan door meester Peter Flamey, advocaat aan de balie van Antwerpen

1. TENLASTELEGGINGEN

Beklaagd van:

te , op het goed gelegen te ,
eigendom van en ,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, de hierna vermelde bouwwerken, met uitzondering van onderhoudswerken, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1°, a te hebben verricht, namelijk het optrekken of plaatsen van een constructie, en meer bepaald het plaatsen van een loods met een lengte van 12 meter en een breedte van 8 meter, uitgevoerd op een onbepaald tijdstip tussen 1 januari 2012 en 28 februari 2013.

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 24 mei 2016 door de beklagde;
- 25 mei 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 17de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven d.d. 10 mei 2016 dat als volgt beslist :

OP STRAFGEBIED

De rechtbank verklaart de feiten van de tenlastelegging bewezen ten aanzien van

De rechtbank veroordeelt voor de feiten van de tenlastelegging tot een geldboete van **26,00 euro**, met 50 opdecimen gebracht op 156,00 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen.

De rechtbank verplicht tot betaling van een bijdrage van **25,00 euro**, dit bedrag van 25,00 euro met 50 opdecimen gebracht op 150,00 euro.

De rechtbank legt aan ook een vergoeding op van **51,20 euro**.

Kosten

De rechtbank veroordeelt tot de kosten gemaakt door het Openbaar Ministerie, tot op heden begroot op 113,22 euro.

DE HERSTELVORDERING

De rechtbank veroordeelt tot een herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel dat kadastraal gekend is als gemeente als volgt:

"het verwijderen van de nieuw opgerichte loods (incl. eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein",

dit alles binnen een termijn van 6 maanden, en op straffe van een dwangsom ten belope van 50,00 euro per dag vertraging, met dien verstande dat de toegekende termijn geen dwangsomtermijn is overeenkomstig artikel 1385bis Ger. W.

Indien de herstelmaatregel niet uitvoert binnen de gestelde termijn, mogen de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van rechtswege in de uitvoering ervan voorzien, met dien verstande dat alle uitvoeringskosten dient te dragen van de opgelegde herstelmaatregelen, en dit na voorlegging van factuur.

De rechtbank wijst erop dat artikel 3, tweede en vierde lid, van de Hypotheekwet van toepassing is op onderhavig vonnis. De griffier mag geen uitgifte van het vonnis afleveren voordat in de bij artikel 84 van de Hypotheekwet voorgeschreven vorm bewezen is dat het vonnis gerandmeld werd op het Hypotheekkantoor.

De rechtbank zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor van

De rechtbank zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig artikel 6.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is overeenkomstig artikel 6.2.2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gehoord het verslag van raadsheer

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Scheerlinck.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Flamey.

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

4. BEOORDELING

1. De hogere beroepen zijn tijdig en naar de vorm regelmatig ingesteld en, gelet op de tijdig ingediende grievenformulieren en verzoekschrift in hoger beroep, niet vervallen.

In het grievenformulier en het verzoekschrift in hoger beroep vermeldt de beklaagde dat zijn hoger beroep is gericht tegen de schuldigverklaring, de beslissing over de herstelmaatregel en de schending van het EVRM.

Het openbaar ministerie verklaart in zijn grievenformulier het hoger beroep van de beklaagde te volgen en ook hoger beroep in te stellen tegen de strafmaat.

2. De eerste rechter heeft de feiten en de procedure correct uiteengezet (p. 3-5 van het bestreden vonnis, nr. 3.1).

Het hof sluit zich aan bij deze uiteenzetting en voegt daar aan toe dat de beklaagde op 30 juni 2017 nog een stedenbouwkundige vergunning heeft aangevraagd voor de afbraak van de bestaande, in de telastlegging bedoelde, loods en de bouw van een nieuwe (landbouw)loods.

De aanvraag werd ongunstig geadviseerd door het departement Landbouw en Visserij.

Bij beslissing van 19 oktober 2017 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning geweigerd.

De strafvordering.

3. De feiten van de telastlegging zijn strafbaar gebleven, door artikel 6.2.1.1° VCRO (zoals vervangen bij artikel 30 Decr.VI. 25 april 2014, BS 27 augustus 2014, in werking getreden op 1 maart 2018).

4. De feiten van de telastlegging zijn bewezen door de stukken van het strafrechtelijk onderzoek, meer bepaald de vaststellingen in het aanvankelijk proces-verbaal van 28 februari 2013 en de bijgevoegde foto's.

Het is onmiskenbaar zo dat voor het optrekken van de loods een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk was.

De loods is gelegen in agrarisch gebied, maar is geen van de zaken die in agrarisch gebied vrijgesteld zijn van vergunningsplicht krachtens artikel 5 Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (in de toepasselijke versie van vóór de wijziging bij B. VI. Reg. 17 januari 2014).

De beklaagde heeft nooit ontkend dat hij in de periode, die in de telastlegging is aangegeven, de constructie heeft opgericht zonder te beschikken over de vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Hij heeft bewust en uit vrije wil de loods opgetrokken, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

5. Het verweer van de beklaagde komt erop neer dat hij steeds te goeder trouw heeft gehandeld, nu de in agrarisch gebied gelegen loods bedoeld was als een noodzakelijk bedrijfsgebouw voor de landbouwactiviteiten die hij er zou ontwikkelen en hij de loods dan zou kunnen regulariseren; derhalve zou het morele bestanddeel van het stedenbouwmisdrijf niet bewezen zijn.

Dat verweer van de beklaagde kan niet worden aangenomen.

Het door de beklaagde opgeworpen argument dat de loods voor regularisatie in aanmerking zou komen, verandert immers niets aan het feit dat er geen stedenbouwkundige vergunning was voor de loods op het ogenblik dat ze werd opgetrokken.

Er is daarom ook geen reden om in afwachting van een nieuwe regularisatie-aanvraag de procedure op te schorten, zoals de beklaagde voorstelt.

Zoals gezegd heeft de beklaagde bewust en uit vrije wil de loods opgetrokken, wetende dat hij niet over vereiste stedenbouwkundige vergunning beschikte.

Ook het morele bestanddeel van het ten laste gelegde misdrijf is dus bewezen.

6. Overigens is de door de beklagde ingediende aanvraag tot het bekomen van een regularisatievergunning voor de loods bij besluit van de deputatie van 19 december 2013 geweigerd en is later ook de aanvraag tot vergunning van de afbraak van de loods en de bouw van een nieuwe loods geweigerd, bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 19 oktober 2017.

Volgens de beklagde zijn beide besluiten onwettig, in zover het bestuur de landbouwactiviteiten die de beklagde zou ontwikkelen, niet heeft getoetst aan de planologische bestemming.

In tegenstelling tot wat de beklagde aanvoert, blijkt noch uit de gegevens van het strafdossier, noch uit de overgelegde stukken dat hij een landbouwbedrijf uitbaat en dat de loods een noodzakelijk bedrijfsgebouw is van een landbouwbedrijf.

Wanneer de loods werd opgetrokken, was het om er een woonwagen te stallen waar het gezin van de beklagde in zou wonen tijdens de verbouwing van de gezinswoning en om beschutting te bieden tegen regen, wind en sneeuw. Om die redenen vroeg de beklagde in april 2014 aan de Inspectie RWO een termijn van twee jaar om dan zelf de loods af te breken (stuk 4 voor de beklagde). Het betreft hier dus geenszins een bedrijfsgebouw voor landbouwactiviteiten.

Voordien had de beklagde in een brief van 20 september 2013 aan de deputatie aangegeven dat na de verbouwing van de woning, de loods zou worden gebruikt om schapen te stallen en hooi en stro in op te bergen. Dergelijke bestemming is er evenwel nooit gegeven aan de loods.

Onder landbouw wordt verstaan, landbouw in de ruime zin van het woord, namelijk het beroepsmatig kweken van planten of dieren voor de markt en niet voor recreatieve doeleinden. Daaronder vallen veeteelt, planten- en boomkwekerijen, akkerbouw, ... (Bijlage bij het Besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van de nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, BS 1 augustus 2008, p. 40518).

De beklagde , die volgens de beslissingen tot weigering van de (regularisatie) vergunningen steeds een tuinaannemingsbedrijf heeft uitgebaat en ook in de bosbouw actief was, legt nu stukken voor waarmee hij wil aantonen dat hij geen tuinaannemingsbedrijf of bosbouwbedrijf uitbaat, maar wel een boomkwekerij.

Het hof merkt op dat deze stukken pas recent zijn opgesteld en geenszins de situatie betreffen toen de loods werd opgericht, om als afdak voor een woonwagen te dienen.

Bovendien is op de overgelegde foto's enkel te zien dat de beklaagde enkele rijen bomen kweekt en zijn er slechts drie facturen – alle drie van december 2017 – voor de verkoop van planten, voor een totaal bedrag van 2.874,60 euro, btw niet inbegrepen. Uit deze stukken kan geenszins afgeleid worden dat de beklaagde een volwaardig landbouwbedrijf exploiteert en dat de loods daarvoor een noodzakelijk bedrijfsgebouw is.

7. De door de eerste rechter aan de beklaagde opgelegde minimumgeldboete is wettig maar is een onvoldoende zware straf.

De beklaagde heeft de normen inzake ruimtelijke ordening volledig naast zich neergelegd om naar eigen goeddunken de omgeving ingrijpend te wijzigen door de bouw van de loods.

Een straf zoals hierna bepaald zal beter de doelstellingen van de strafvervolgning verwezenlijken.

Er wordt anderzijds ook rekening gehouden met het relatief gunstige strafrechtelijke verleden van de beklaagde

De hierna opgelegde straf, in al haar onderdelen, is wettelijk en aangepast aan de ernst en aan de omstandigheden van de bewezen feiten, het tijdsverloop, de persoonlijkheid en de ingesteldheid van de beklaagde zijn smetteloos strafrechtelijk verleden, zijn leeftijd en huidige situatie en het algemeen maatschappelijk belang.

8. De beklaagde is terecht, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985, veroordeeld tot de betaling van een bijdrage van 25 euro tot financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders, thans door vermeerdering met 70 opdecimen gebracht op 200 euro.

De beklaagde is passend veroordeeld tot een vaste vergoeding van 51,20 euro en tot de kosten van de strafvordering, die alle gemaakt zijn ter opsporing en vervolging van de bewezen feiten.

De herstellvordering.

9. De beklaagde voert aan dat het positieve advies over de herstelmaatregel van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 11 juni 2014, onwettig is en dat de herstellvordering derhalve – bij gebrek aan wettig positief advies – niet kan worden ingewilligd.

Het advies zou strijdig zijn met artikel 6.1.6 VCRO, dat bepaalt dat de adviezen van de Hoge Raad steunen op motieven ontleend aan onder meer de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en 6 EVRM. Deze bepalingen zouden geschonden zijn doordat aan de beklagde een termijn van slechts acht dagen werd toegekend om zijn schriftelijke opmerkingen aan de Hoge Raad mee te delen.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Zoals de eerste rechter terecht heeft beslist, is de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een orgaan van het actief bestuur en geen rechtsprekend orgaan. De Hoge Raad neemt geen beslissing over de herstellvordering. De waarborgen van artikel 6 EVRM, op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, zijn derhalve niet van toepassing op de procedure voor de Hoge Raad, die de fase voor het vonnisgerecht voorafgaat.

Uit het enkele feit dat aan de beklagde een korte termijn van acht dagen was gelaten om zijn opmerkingen over de herstellvordering mee te delen aan de Hoge Raad, kan niet worden afgeleid dat de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

Zoals de eerste rechter heeft vastgesteld, maakt de beklagde niet aannemelijk dat het hem onmogelijk was om binnen de gestelde termijn van acht dagen zijn standpunt mee te delen, of tenminste om te verzoeken dat de termijn zou worden verlengd. Evenmin geeft de beklagde aan dat, indien hij zijn standpunt schriftelijk zou hebben meegedeeld, dit mogelijks tot een ander advies zou hebben geleid.

De rechter is overigens niet gebonden door het advies van de Hoge Raad en in de procedure voor de vonnisrechter heeft de beklagde in eerste aanleg en in hoger beroep de gelegenheid gekregen zijn standpunt in conclusies en pleidooien uiteen te zetten.

Het recht van verdediging zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM is derhalve niet geschonden en het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is wettig.

10. De beklagde voert verder aan dat de herstellvordering onontvankelijk is of "minstens" zonder voorwerp ingevolge de aanvraag tot een stedenbouwkundige vergunning.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Zoals gezegd werd die aanvraag voor een vergunning voor de afbraak van de bestaande loods en de bouw van een nieuwe (landbouw)loods geweigerd bij beslissing van 19 oktober 2017 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente

De herstellvordering zou overigens maar zonder voorwerp zijn wanneer niet alleen de afbraakvergunning was afgeleverd – wat niet zo is – maar als die ook volledig was uitgevoerd en de bestaande loods effectief afgebroken zou zijn – wat eveneens niet het geval is.

Het loutere voornemen van de beklagde om, nadat hij zijn gegevens in de kruispuntbank van ondernemingen heeft aangevuld met de activiteit "boomkwekerijen", een nieuwe vergunning aan te vragen voor de bouw van een nieuwe landbouwloods, verandert niets aan het bovenstaande.

Aan de door de beklagde gecreëerde wederrechtelijke toestand is tot op vandaag niet verholpen, nu de plaats niet in de vorige toestand is hersteld en er evenmin een regularisatievergunning werd bekomen voor de wederrechtelijke constructie. De herstellvordering blijft derhalve actueel.

11. De herstellvordering steunt op motieven met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening en op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die redelijk is.

De gevolgen van het misdrijf zijn niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening, nu het een loods betreft die voor grote visuele hinder zorgt. De uitvoering van bouw- of aanpassingswerken aan de loods – bijvoorbeeld door vervanging van de verschillende gebruikte materialen – is niet aan de orde, nu de loods in zijn geheel niet vergund is.

De eerste rechter heeft derhalve terecht het herstel van de plaats in de vorige toestand bevolen.

12. De eerste rechter heeft terecht de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien. Thans moet in plaats van het college van burgemeester en schepenen "de burgemeester" worden gelezen, overeenkomstig het nieuwe artikel 6.3.4, § 1, VCRO (zoals ingevoegd bij Decr. VI. Parl. 25 april 2014).

13. De eerste rechter heeft terecht een dwangsom van 50 euro per dag vertraging opgelegd nu er redenen zijn om aan te nemen dat de beklagde niet vrijwillig zal overgaan tot het herstel. De dwangsom moet hem ertoe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de bepaalde termijn.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert dat het hof een hogere dwangsom zou opleggen, van 125 euro per dag vertraging.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft zelf echter geen hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de eerste rechter en ook het openbaar ministerie heeft tegen de beslissing over de herstellvordering geen hoger beroep ingesteld.

Gelet op de relatieve werking van het door de beklagde ingestelde hoger beroep, heeft het hof geen rechtsmacht om de opgelegde dwangsom te verhogen.

14. De termijn van zes maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor, rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

- de uitvoeringstermijn van zes maanden ingaat na de betekening van het gegeven arrest en de dwangsom eerst verbeurt na het verstrijken van deze termijn van zes maanden na de betekening en
- als de plaats niet binnen de gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, naast de stedenbouwkundige inspecteur ook de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien in de plaats en op kosten van de beklaagde

Veroordeelt de beklaagde

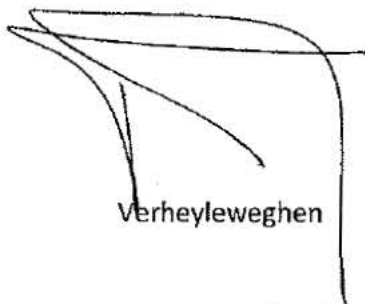
in de kosten van de herstellvordering;

Beveelt dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet op kosten van de beklaagde

Aldus gevonnist door :

- de heer G. De Coninck,	raadsheer, d.d. voorzitter,
- de heer B. De Gryse,	raadsheer,
- de heer C. Verheyleweghen,	plaatsvervangend raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

Verheyleweghen

De Gryse

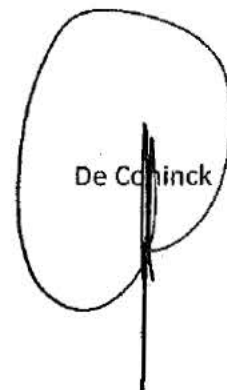
De Coninck

en uitgesproken (conform artikel 782 bis Ger. W.) door de voorzitter, de heer G. De Coninck, in openbare terechtzitting van **24 september 2018**, waar aanwezig waren :

- de heer G. De Coninck,	raadsheer, d.d. voorzitter,
- de heer B. Pieters,	substituut-procureur-generaal,
- de heer T. Gillioen,	griffier,

Gillioen

De Coninck